

Phần 13

Chương 37

Gian tình bị lãnh đạo trực tiếp đánh vỡ, An Hòa từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất hiện tại cũng có vài phần quần bách.

“Khỏi cần vò đầu tím tóc, trông cũng sắp thành bánh quai chèo rồi đấy!” Ánh mắt An Quốc Huân mang theo vài phần chế nhạo nhìn cháu gái mình: “Đồng chí nhỏ nhanh chóng từ bỏ ý định chống cự đi, đừng hòng qua mắt được lão già cách mạng này.”

“Người cũng biết rồi còn muốn hỏi cái gì chứ!” Biết không tránh thoát được trận này, An Hòa cũng không vòng vo nữa, dứt khoát đặt mông ngồi lên ghế. “Dựa vào tin tức nội bộ của người, kín kẽ đến một giọt nước cũng không rỉ ra ngoài, chút chuyện hư hỏng này của con hẳn đã sớm truyền đến tai của người rồi đi? Còn muốn con lãng phí thêm nước bọt làm gì a...”

“Hả, thì ra nha đầu con nuốt không trôi nên muốn nháo cùng ông nội phải không?” An Quốc Huân liếc mắt nhìn bộ dạng hờn dỗi của An Hòa nói: “Lão thủ trưởng ông đây còn chưa bày tỏ bất mãn gì, ngược lại đồng chí nhỏ con lại đòi ủy khuất cái gì, hử?”

“Người bất mãn cái gì a???” An Hòa phồng mang trợn mắt. “Giờ đã là thời đại yêu đương tự do rồi, chẳng lẽ cháu gái người muốn yêu đương cũng phải đánh báo cáo xin phép người trước hay sao a?”

“Chuyện mấy người trẻ tuổi bọn cháu từ trước đến giờ ông không quản, nhưng yêu đương kết hôn cũng không phải chuyện đùa, hôm nay nếu không phải ông đến bắt tại trận, con còn định để cháu rể của ta ẩn nấp bao lâu nữa hả?” Nói xong, An Quốc Huân nhíu mày nhìn cháu gái mình.

“Đó là do con còn chưa chuẩn bị tâm lý xong, còn chưa biết phải nói như thế nào thôi...” An Hòa nhỏ giọng lầu bầu, chun mũi.

“A, vậy thì được rồi, xung đột chính diện thôi!” An lão gia cười ha ha lên: “Lại nói, phương thức gặp mặt này thật đúng là ‘Hoàn toàn mới’.”

“Hả?” An Hòa cả kinh, lập tức ngồi thẳng người: “Ông nội, người gặp anh ấy rồi sao?”

“Sao ông vừa mới nhắc đến đã đứng ngồi không yên rồi?” Đáy mắt An Quốc Huân ẩn giấu ý cười: “Nha đầu, vừa rồi không phải còn hờ hững với ông nội sao? Chỉ mới vậy thôi đã tước vũ khí đầu hàng rồi ư?”

“Trời ơi, ông nội đừng có trêu con nữa mà!” An Hòa vừa nói xong liền đứng dậy kéo lấy cánh tay An lão gia tử: “Người thấy... thế nào a?”

Ngoài miệng thì nói vậy, thức chất trong lòng An Hòa đã sớm căng lên như dây cung rồi.

“Ừc.” Nhìn nét mặt không biểu cảm của ông nội, An Hòa khăn trương nuốt một ngụm nước miếng.

“Ừm...” An Quốc Huân ý vị sâu xa khẽ nói.

“Hử...” An Hòa chớp chớp mắt ngây ngốc: “‘Ừm’ là ý gì chứ... Là đồng ý hay không?”

“Danh tiếng của tiểu tử kia cũng thật lớn.” An Quốc Huân quay đầu nhìn An Hòa nói: “Đã nghe qua chiến tích quân sự của cậu ta. Tổ chất quân sự khỏi cần nói, là nhân tài trong quân.”

Đáy lòng An Hòa không dám buông lỏng chút nào, vẫn khăn trương như cũ chờ đợi câu phía sau của ông nội.

“Có điều cá tính kiêu ngạo ngang ngược, bắt quá cũng là bộ đội đặc chủng, kiêu ngạo một chút cũng không phải chuyện gì xấu...”

“Ừ ừ ừ ừ ừ đúng vậy!!!” An Hòa gật đầu như giã tỏi.

“Chặc chặc...” Lão gia tử nhếch miệng cười, giương mắt nhìn cháu gái trêu chọc: “Ông mới nói có vậy mà con đã tưởng thật rồi hả?”

“Ông... nội...!!!!” An Hòa hô một tiếng, quẫn bách đến nỗi cả khuôn mặt đỏ bừng.

“Ha ha...” An Quốc Huân thoải mái cười to, thương yêu xoa xoa đầu An Hòa nói: “Con cũng đừng khăn trương quá. Nếu trái tim con cảm thấy bình yên ở đâu thì đặt ở đó đi. Ông nội đã sớm nói rồi còn gì! Chỉ cần cháu gái ta thích, thì ta cũng thích! Huống chi, tình huống của tiểu tử này ta cũng nắm được không ít. Không có gì là không bằng lòng hết, rất tốt! Trở về ta sẽ bàn chuyện này với cha con, nếu không có gì ngoài ý muốn thì cũng nên quyết định rồi.”

An Hòa nghe vậy đang thấy vui vẻ chợt cứng người lại, sắc mặt phiếm hồng nháy mắt lại u ám xuống.

“Ông nội... Hứa Úy, anh ấy... Tiểu Vũ...”

Nhìn sắc mặt bỗng nhiên ủ rũ của An Hòa, An Quốc Huân cũng thu lại ý cười trên mặt, ông thở dài, vỗ nhẹ nhẹ lên vai An Hòa như trấn an.

“Chuyện của Tiểu Vũ cũng không thể trách cậu ta... Tất cả mọi chuyện anh họ cháu đã nói hết cho ta nghe rồi.” Nghĩ đến đứa cháu trai tuổi trẻ tài cao nhưng lại mất sớm của mình, An Quốc Huân cũng đỏ vành mắt: “Tiểu Vũ, đứa nhỏ ấy... phận mỏng thôi!”

An Hòa nhẹ nhàng khịt khịt mũi, lông mi dài cụp xuống.

“Còn nữa...” An Quốc Huân đột nhiên như nhớ ra cái gì nhìn An Hòa nói: “Ta nghe nói, đứa nhỏ này là cháu trai của Hứa Thanh Tùng?”

“Hà...” Thời điểm nghe đến cái tên ‘Hứa Thanh Tùng’, huyết thái dương của An Hòa đột nhiên nhảy lên mấy cái, như đã lường trước được chuyện xảy ra kế tiếp, không nhìn được mà có chút đau đầu.

Chang vạng hôm nay, điện thoại riêng nhà Tư lệnh viên Quân khu Z - Hứa Thanh Tùng vang lên một hồi chuông lớn.

“Alo, xin chào, xin hỏi ai gọi vậy ạ?” Mỗ Tiểu Bảo nhà họ Hứa cầm lấy ống nghe lễ phép chào hỏi.

“Bảo lão gia nhà người ra nghe điện thoại.” Giọng điệu vô cùng tự nhiên, điều này làm cho mỗ Tiểu Bảo bên kia ngày nào cũng nghe được âm thanh cung kính cẩn thận phải trở mắt một phen.

“Hứa Thanh Tùng có ở đây không!”

Vậy mà gọi thẳng tên húy?! Mỗ Tiểu Bảo cắn cắn môi, dè dặt quay đầu nhìn về phía Hứa lão gia đang ngồi xem báo trên ghế sofa.

“Sao thế?” Hứa Thanh Tùng thấy vậy thì tháo kính xuống, đặt tờ báo trên tay xuống, sau đó thông thả bước đến nghe điện thoại.

“Alo?”

“Tôi nói ông chứ Hứa Thanh Tùng, to đầu vậy rồi mà còn ngủ nướng? Trể vậy mới nghe điện thoại!” Nghe thấy âm thanh đã quen thuộc nhiều năm vang đến từ đầu bên kia điện thoại.

“Lão An, chút nhẩn nại đó mà ông cũng không có sao, thật là uổng phí nhiều năm làm cách mạng!” Đối với lão bạn già kiêm đối thủ lâu năm, Hứa Thanh Tùng buông miệng cũng không khách khí chút nào: “Trận gió nào thổi ông tới đây thế hả? Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

“Nghe ra hình như ông không tình nguyện lắm thì phải!” Vừa nghe Hứa Thanh Tùng nói xong, ý cười gằn đầy bên miệng An Quốc Huân liền tan biến hết: “Ông tưởng tôi muốn gọi điện cho ông lắm à?! Bây giờ tôi vẫn còn nhớ kỹ món nợ kia đây! Tôi nói cho ông biết lão Hứa, riêng chuyện này hai ta còn chưa xong đâu!”

“Đúng thật là hẹp hòi! Chẳng phải chỉ câu nhiều hơn ông một con cá thoi sao!? Thắng bại là chuyện thường nhà binh, đạo lý dễ hiểu này còn cần tôi phải dạy lại cho ông nữa không?!” Hứa Thanh Tùng ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng ở nơi An Quốc Huân không nhìn thấy được lại cười đến đặc ý.

“Chó má! Đó là ông câu hả? Rõ ràng là ông qua mặt lão Lục gạt cá từ giỏ của lão ta qua! Ông dùng thủ đoạn bí ối như thế mà cũng đòi thắng à! Không

tính toán gì hết!” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng thở phì phò của An Quốc Huân.

“Ông quản đó là ai câu à?! Ở trong giỏ của tôi thì chính là của tôi!” Hứa Thanh Tùng cười nói: “Quan trọng không phải là quá trình mà là kết quả, hiểu không?”

“Phi!” An Quốc Huân nhổ một câu: “Đúng là kẻ vô lại. Vẫn vô lại như xưa!”

“Hắc, ông quản được à!” Hứa lão gia tử nhượng mày nhếch miệng nói: “Tôi nói ông chứ Lão An, ông gọi điện đến đây không phải muốn tranh đấu với tôi đây chứ?”

“Đẹp mặt nhà ông!” An Quốc Huân cả giận nói: “Tưởng mình là ‘Da hai mặt’ thì là ngon à?! Gọi điện thoại cho ông còn không phải vì cháu gái tôi sao!?”

“Tiểu Hòa?” Hứa Thanh Tùng nghe xong không khỏi kinh ngạc: “Nha đầu đây làm sao?”

“Hừ...” An Quốc Huân hừ lạnh một tiếng: “Mệt cho ông còn mang danh lính trinh sát đây! Chuyện bên mình mà cũng không điều tra ra được!”

“Lão già này đừng có mải cần nhằn nữa!” Tính tình nóng nảy của Hứa Thanh Tùng trời dậy, thúc giục nói: “Rốt cuộc là làm sao hả?”

“Còn không phải cháu trai bảo bồi nhà ông à...” An lão gia cắn răng nghiền lợi.

“Úy nhi?” Hứa Thanh Tùng sừng sốt, ngay sau đó chất vấn hỏi: “Úy nhi làm sao?”

“Làm sao?” An Quốc Huân ‘chặc chặc’ nói: “Ông làm ông nội kiểu gì thế hả? Cháu trai nhà ông thừa dịp thiếu người, giương đông kích tây, đem bắt cóc Tiểu Hòa nhà tôi đi rồi! Chuyện lớn như thế mà còn không biết?!”

“A!!!” Hứa Thanh Tùng cả kinh lại vui vẻ ra mặt, bàn tay to đánh ‘bốp’ một cái lên đùi: “Còn có chuyện này?! Tiểu tử thối này, chuyện tốt thế này cũng không báo cho ông nội nó một tiếng... Hai người bọn nó hiện tại đang ở đâu?!”

“Còn ở đâu được nữa, quân khu X! Chẳng lẽ yêu đương rồi ném công việc đi sao?” An Quốc Huân tức giận nói.

“Được, chuyện này tôi biết rồi!” Hứa lão gia vô cùng vui vẻ nói: “Bây giờ tôi sẽ gọi điện cho cha Hứa Úy, chuyện tốt này phải đến nhà họ An cầu hôn mới được!”

Cầu hôn... Khóe miệng An Quốc Huân run lấy bầy.

“Tôi có nói đồng ý sao! Công lực da mặt dày của ông thật sự là vô địch thiên hạ, tôi gọi điện chỉ là để thông báo cho ông một tiếng, nói cho cháu trai nhà ông

biết, khỏi cần nghĩ đến chuyện mang cháu gái nhà ta đi dễ dàng như thế!” An Quốc Huân nổi giận nói.

“Nam lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, ông lại muốn xem náo nhiệt cái gì!” Hứa Thanh Tùng ở bên này dựng râu trợn mắt nói: “Tiểu Hòa đã định là cháu dâu của tôi rồi! Chuyện này không có phần của lão đâu, quay về chờ gả cháu gái đi!”

Không đợi An Quốc Huân mở miệng phản bác thêm gì nữa, Hứa Thanh Tùng lòng như lửa đốt quẳng điện thoại xuống.

Nhanh tay lục lợi ra cái số điện thoại tám trăm năm cũng không đánh một lần kia, Hứa lão gia không chút do dự nhấn số gọi đi.

“Alo?” Giọng Hứa Úy nhàn nhạt.

“Tiểu tử thôi kia, ông không gọi cho mày thì mày cũng quên luôn mất cửa nhà mình mở hướng nào nữa rồi phải không?”

“Ông nội?” Hứa Úy ngẩn ra. “Ông sao lại...”

“Ông không rảnh thừa lời với mày, chỉ hỏi mày một câu, mày với cháu gái An Quốc Huân - An Hòa có quan hệ gì?” Lão gia tử đi thẳng vào vấn đề.

Chuyện này trong lòng Hứa Úy đã tính toán trước.

“Ông cũng đã gọi điện tới đây rồi, còn muốn cháu nhiều lời làm gì?” Hứa Úy nhếch miệng cười.

“Tiểu hỡn đàn...” Lời của Hứa Úy cấp cho Hứa Thanh Tùng một viên ‘Định tâm hoàn’, lão gia tử ở đầu bên kia toét miệng hỏi: “Báo cáo kết hôn khi nào thì phê xuống?”

“Phê cái gì chứ...” Hứa Úy làm bộ thờ dãi: “Cháu còn chưa nộp lên...”

“Sao lại thế?” Hứa Thanh Tùng đột nhiên cao giọng, ngay cả Lý Viêm vừa mới đi đến bên cạnh Hứa Úy cũng nghe được rõ ràng.

Hứa Úy từ từ quay đầu liếc mắt nhìn Lý Viêm bên cạnh.

“Hỏi mày đấy!” Ông cụ ở bên kia gào lên.

“Gần đây bạn chuẩn bị quân diễn nên... trở về...”

“Về cái gì mà về! Nhìn cái bộ dạng dây dưa của mày đi! Hai bảy, hai tám tuổi đầu cũng không biết lo lắng sốt ruột gì cả! Tác phong nhanh nhẹn lên chút giao báo cáo kết hôn lên đây cho ông! Có nghe không?!” Lão thủ trưởng lớn tiếng nói.

“Cái này...” Hứa Úy làm bộ cố ý liếc mắt nhìn Lý Viêm.

“Thế nào, có khó khăn?” Nháy bẹn nhận ra giọng nói của Hứa Úy hơi do dự, Hứa Thanh Tùng nhíu mày hỏi.

Lý Viêm nhìn cái điệu bộ này đã đoán chắc được tám chín phần.

Anh ta nhìn Hứa Úy nháy nháy mắt vài cái, lại không biết người kia lại giả bộ hồ hồ không hiểu.

Đây là muốn buộc Lý Viêm anh phải đầu hàng đây mà!

Nhìn thấy khoe miệng Hứa Úy thấp thoáng ý cười, Lý Viêm tức đến ngứa răng.

“Hứa Úy, đâu rồi?” Hồi lâu không thấy cháu trai đáp lại, Hứa Thanh Tùng nhất thời mất hết kiên nhẫn nói: “Có gì khó khăn cứ nói, nếu quả thực cần, chuyện này ông có thể ra mặt...”

“Không có chuyện gì.” Hứa Úy mỉm cười: “Lát nữa cháu sẽ đến phòng đại đội trưng nộ báo cáo kết hôn.”

Nói xong người nào đó còn làm như lơ đãng liếc Lý Viêm một cái.

Chương 38

Có Hứa lão gia làm chỗ dựa vững chắc, hiệu suất làm việc của Hứa Úy tức khắc nhanh như vượt rào.

Lại nói, anh lớn từng này, đây là lần đầu tiên anh mượn ‘gió đông’ từ ông mình.

Lại nói đến hôn sự của bọn trẻ, lí do từ chối chuyện của Hứa Úy và An Hòa cũng dễ hiểu, hai người một là cháu trai bảo bối của Hứa Thanh Tùng, một là cháu gái vàng ngọc của An Quốc Huân, hai vị thủ trưởng tranh đấu cả đời, lớn như diễn tập quân sự, tranh chiến công, nhỏ như chuyện nhà, câu cá đánh bài, hai người cái gì cũng so, cái gì cũng đấu, ngay đến cả sinh cháu nội hai vị lão gia tử cũng ồn ào muốn đọ nhau xem nhà nào có đầu tiên. Lúc Hứa Úy ra đời trước, Hứa lão gia ngoác miệng cười đến mang tai, nhưng chưa đặc ý được bao lâu, An lão gia lại có thêm cả một đôi cháu gái cháu trai.

Đến lúc này, thời gian Hứa gia đứng thứ nhất và số lần An gia chiếm thế thượng phong đều ngang ngửa nhau, cho nên, so tới so lui, Hứa Thanh Tùng và An Quốc Huân đến cùng vẫn là bất phân thắng bại trên việc này.

Hai Lão ngoan đồng căm giận kêu gào muốn hai đứa cháu trai duy nhất của mình tranh tài cao thấp lần nữa, nào ai biết được cuộc so đấu còn chưa mở màn đã phải kết thúc trước.

“Trước kia không phát hiện ra mắt cậu ‘nhỏ’ như vậy đây!” Nhìn Hứa Úy thành công mang giấy báo cáo kết hôn trình lên trước mặt Lý Viêm, Trương Thân đứng bên cười trêu ghẹo nói.

“Phó đại đội trưởng, mọi người đều nói ‘Cười một cái, trẻ ra mười tuổi’, mỉm cười có thể giúp cho thân thể an khang khỏe mạnh đấy.” Nói xong, lại quay đầu nhìn Lý Viêm vừa mới nhường mày nói: “Đại đội trưởng, ngài cũng đừng kìm nén nữa, mây đen giăng đầy thế này, mặt mày một bộ đều là ‘khe rãnh’ nhìn cũng quá thâm thúy đi, đây có thể kẹp chết ruồi muỗi rồi!”

“Thằng nhãi.” Lý Viêm vừa mừng vừa lo, trừng mắt nhìn Hứa Úy một cái nói: “Tôi nói tiểu tử cậu thật sự không chờ kịp rồi hả? Xét thấy cậu có biểu hiện xuất sắc trong quân diễn lần này, đại đội đang chuẩn bị đề nghị xét công trạng cho cậu đấy... Nhưng mấu chốt chính là báo cáo kết hôn này... Chuyện này...”

Thực tế, cục diện trước mắt này tuy Lý Viêm ông chưa từng dự đoán được, nhưng tình cảnh ngày hôm nay là điều mà ông vẫn luôn khao khát được nhìn thấy.

Chuyện Hứa Úy đi lại với An Hòa, mặc dù không có cách trở rõ ràng, nhưng trong lòng vẫn còn thực lo lắng.

Không phải ông không coi trọng sự kết hợp này, mà ngược lại, Lý Viêm ông so với bất luận kẻ nào đều hi vọng Hứa Úy có thể tìm được hạnh phúc chân chính của mình.

Tuy ông đã sớm biết rõ thân thể của Hứa Úy, nhưng Lý Viêm cũng hiểu rõ, dựa vào tính tình của Hứa Úy, cho dù đời này không thể leo cao làm tướng, cậu ta cũng tuyệt đối không dùng đến quan hệ anh em trong nhà.

Cho nên, thời điểm Lý Viêm vừa biết đối tượng yêu đương của Hứa Úy là An Hòa, ông không thể không liên tưởng đến tầng quan hệ của cha và ông nội của An Hòa.

Nhưng lại ngoài ý muốn, sau khi biết hết tất cả mọi chuyện An lão gia thế nhưng lại chủ động khơi mào ‘Đại Lương⁽¹⁾’, lão gia tử không chỉ không can thiệp vào chuyện tình cảm của hai đứa, ngược lại còn trở thành ‘kẻ giết dây’ cho hai người bọn họ, từ việc An Quốc Huân chủ động liên hệ với Hứa Thanh Tùng, cho dù An Chính Thần vẫn còn dị nghị chỉ sợ cũng không thể tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với kiên trì của Hứa Úy.

Vì vậy, tình cảnh hôm nay lại trở thành cục diện có lợi nhất đối với Hứa Úy.

“Đại đội trưởng, song hỉ lâm môn, thế không phải rất tốt sao?” Hứa Úy nhìn Lý Viêm thần nhiên cười nói: “Hơn nữa... Cho dù thật sự xảy ra xung đột giữa hai chuyện này, tôi cũng mừng trên quân hàm có bao nhiêu sao mang đi đổi lấy cuộc sống có ‘vợ con đầu gối tay ấp’ đâu.”

“Thằng nhãi nghĩ hay lắm!” Lý Viêm hừ nhẹ một tiếng: “Cái đức hạnh này! Ông đây cũng lười phải nói, cậu ấy à, cứ như vậy sẽ không qua được cửa này đâu!”

“Đúng vậy.” Hứa Úy nhíu mày: “Thứ mà tôi theo đuổi chỉ có vậy thôi a, không có ý niệm gì khác!”

Sau khi được Tổng y viện gọi về, An Hòa lập tức vùi đầu vào công việc của mình.

Chiều hôm nay, sau khi kiểm tra một loạt các phòng bệnh, An Hòa liền trở về phòng làm việc của mình, giữa đường lại gặp chủ nhiệm Vương Thục Trân.

“Mấy bữa trước Viện trưởng còn tra hỏi tôi khi nào thì cho gọi cô về”, thấy An Hòa được gọi về, người cao hứng nhất chính là Vương Thục Trân: “Mấy ngày cô và Vu Xuyên bị điều đi, Viện trưởng của chúng ta thế nhưng lại đau lòng không chịu được, thẳng thừng kêu gào nói đại đội đặc chủng không có suy nghĩ, bắt đi mất hai cao thủ trong viện chúng ta, hại đám người ở nhà mất hết ý chí.”

“Vì thế nên tôi cũng không dám lười biếng, không phải đã trở lại rồi sao?” An Hòa nghe vậy nhìn Vương Thục Trân cười nói.

“Người đã trở lại nhưng tâm thì không biết bay đến chốn nào rồi?” Sự tích của An Hòa và Hứa Úy khi tham gia quân diễn lần này đã lưu truyền hết trong ngoài quân khu X, nhìn bóng dáng môi hồng răng trắng trước mặt, Vương Thục Trân cũng yêu thích thật lòng: “Nhìn xem, lúc trước tôi còn định cân nhắc ‘vấn đề cá nhân’ của cô, bây giờ như thế nào a, hóa ra là tôi lại làm điều thừa rồi.”

“Chủ nhiệm.” Mặt An Hòa đỏ bừng: “Xem anh nói kia...”

“Được rồi, tôi cũng không trêu cô nữa.” Vương Thục Trân mỉm cười nhìn An Hòa, nói: “Hôm nay vẫn phải trực sao?”

“A, vâng!”

“Công việc tất nhiên là quan trọng, nhưng cô mới từ đại đội đặc chủng về, khó tránh khỏi chưa thích ứng được, cũng đừng làm khó bản thân. Bác sĩ An, cô cũng cần phải điều chỉnh thời gian cho tốt, chú ý nghỉ ngơi một chút!”

“Cảm ơn chủ nhiệm. Tôi sẽ nhớ kỹ!” An Hòa nhìn Vương Thục Trân cười, gật đầu.

Trở lại phòng làm việc nhìn ca bệnh một chút, theo thói quen lại nhìn đến tập giấy vẽ tranh. Đợi cho đến khi An Hòa giương mắt nhìn bên ngoài cửa sổ lần nữa thì thời gian đã về chiều.

An Hòa dạng tay dạng chân ra duỗi thẳng cái eo mỏi nhừ, cả người cứ thế nằm rạp trên ghế.

Giờ này, chắc đại đội đặc chủng bên kia đã ăn cơm rồi!

Nhớ tới Hứa Úy, ánh mắt An Hòa dần trở nên mơ hồ. Trên tay vẫn còn cầm chiếc bút chì đen vừa mới dùng để vẽ vờ lung tung, màu than chì lạng lẽ chảy

xuôi trên mặt tờ giấy trắng, dưới ngòi bút đỏ An Hòa tùy ý vẽ vờ, tất cả sự chú ý của bản thân không tự chủ mà dồn hết vào việc nhớ nhung ai kia.

Anh bây giờ đang làm gì? Hôm nay huấn luyện có mệt lắm không? Gần đây có nhiệm vụ gì không? Có bị ai giáo huấn cho không? Có bị cấp trên phạt không? Có thời gian mà nghỉ ngơi không? Đến chừng nào... hai người bọn họ mới được gặp lại...

Lo lắng thắc mắc rất nhiều thứ, nhớ nhung ngày càng nhiều, có thể An Hòa mới biết, hóa ra, có một loại yêu thích sẽ không bởi vì thời gian dần trôi mà trở nên mờ nhạt, ngược lại, vì từng trải qua một quãng thời gian ở bên nhau mà hình thành một loại tình cảm khác, đến khi ý thức được, mọi góc ngách trong tâm trí mình đều khắc tên người đó, sâu thẳm trong trái tim cũng biến đổi nghiêng trời lệch đất trở thành ấn tượng khó phai nhất trong cuộc đời.

Hứa Úy!

Trong tâm trí An Hòa nhẹ nhàng xuất hiện ra cái tên này, giống như lời nói mê, trong lòng ngập tràn những ngóng trông và nhớ nhung.

Vì thế, lúc Lâm Tu bước vào, đứng lặng yên một lúc lâu ngoài cửa kính ngọc mà nhìn cô em nhà mình chưa bao giờ thấy ôn nhu dịu dàng như vậy.

Đó là một loại ấm áp, một loại dịu dàng phảng phất có thể hòa tan trái tim người ta thành vũng nước.

Cho đến khi An Hòa sực tỉnh, đập vào mắt cô chính là bộ mặt cười như không cười của ông anh họ cô - Lâm Tu.

“Khụ...” An Hòa bị nghẹn, hơi xấu hổ lén lút liếc về phía Lâm Tu.

“Cô dâu nhà ai vậy a?” Lâm Tu cười khẽ từ từ bước đến trước bàn làm việc của An Hòa: “Nghĩ đến xuất thân như vậy, anh nhìn thấy cũng không nhẫn tâm kéo cô ra nữa... Sao rồi, đang nhớ nhung ‘tình lang’ sao?”

An Hòa hít một hơi thật sâu.

Cô biết mà, cái bản mặt ‘Tiểu Diện Hồ’ này của Lâm Tu nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này mà chế nhạo cô!

“Đúng vậy a...” An Hòa làm bộ nhướn đôi mày thanh tú, ngón tay trắng như sứ nâng cằm Lâm Tu lên nói: “Anh làm sao biết được em đang nhớ đến anh chứ?! Chẳng lẽ đây chính là ‘tâm đầu ý hợp’ trong truyền thuyết sao?”

“Bà cô của tôi, em tha cho anh đi!” Lâm Tu hơi nhếch môi, thuận thế kê bên tai An Hòa nói: “Anh với Hứa Úy tuy rằng cùng lớn lên từ nhỏ, trừ bỏ chúng ta từng cùng nhau cưỡi trường tung tăng trên đường, anh và cậu ta trên bản chất hoàn toàn khác nhau.”

“A, cái này thật mới mẻ nha.” Sóng mắt An Hòa hơi chuyển: “Sớm được nghe nói quan hệ của hai người các anh rất tốt, đi học dùng chung một cái bọc,

ngay cả thềm thương trộm nhớ nữ sinh cũng cùng một người, sao bây giờ lại thấy khác nhau rồi?”

“Cũng điều tra được không ít nhĩ. Chớ không phải thực thích anh sao?” Lâm Tu trêu chọc: “Anh nói cho em biết a, Hứa Úy từ nhỏ đã có khẩu vị nặng, ăn một cái bánh chẻo cũng đổ hết nửa bát nước tương. Còn anh trai em, chỉ ăn nhẹ. Có hiểu không?”

“Không hiểu.” Cô nàng họ An rất thành thật lắc lắc đầu.

“Anh nói sao em ngu ngốc được như vậy?” Lâm Tu mang vẻ mặt ‘Trẻ nhỏ không dễ dạy’ nhìn An Hòa: “Anh là nói Hứa Úy thích ăn mặn, cho nên, hẳn ta mới thích ai đó giống như con hổ nhỏ vậy.”

Đến lúc này An Hòa mới hiểu được, không ngờ Lâm Tu đi một vòng luân quần như vậy để đả kích cô!

“Đúng vậy a, Hứa Úy khẩu vị nặng, thì sao chứ?” An Hòa phòng má: “Giống như anh à, không thích ăn chay cũng không muốn ăn con gái nhà người ta. Hay là anh chỉ thích đàn ông...”

“Ngừng!” Lâm Tu giơ tay vút vút mi tâm: “Suốt ngày, cái đầu nhỏ của em có thể đứng đắn một chút không hả?” Nói xong, Lâm Tu vô cùng thân thiết nheo nheo hai má An Hòa: “Giờ nhìn lại, anh thật rất đồng tình với Hứa Úy. Tuy rằng anh cũng rất vui khi cậu ta có thể rước được ‘món hàng ế’ nhà chúng ta đi, nhưng thân là anh em chí cốt của cậu ta, anh tương đối lo lắng cho tương lai của hắn.”

“Còn nói hươu nói vượn nữa, em sẽ cắn chết anh!” Từ nhỏ đến lớn đã quen điên khùng não loạn với anh họ, An Hòa giống như con mèo hoang không nói hai lời liền nhắm vào bả vai của Lâm Tu cắn một ngụm. Khiến cho Lâm Tu ‘đau’ đến hít khí lạnh.

“Em còn chưa hỏi tội anh, anh đến đây làm gì? Cố ý...”

Lời phía sau An Hòa không thể nói ra được nữa, bởi vì lúc này cô nhìn thấy một bóng dáng đang đứng trước cửa cách đó không xa, quá mức chói mắt.

Dù cho trong đầu từng tưởng tượng ra ‘thiên biến vạn hóa’, nhưng lúc thực sự nhìn thấy anh, cảm thấy trong nháy mắt cảm xúc cuộn cuộn dâng lên cùng với run rẩy không thể kìm nén.

“Vào lúc này, chẳng phải em nên vui vẻ mà nhào về phía anh ôm ấp yêu thương sao?” Vẫn là giọng nói trầm thấp dễ nghe đó.

Vẫn là cái nhướn mày đó, cái bản tính chế nhạo người đó.

Cánh môi mỏng như lưỡi dao hơi cong lên, một chút tươi cười chân thành đó nhất thời khiến cho đáy mắt An Hòa ẩm ướt.

Ghi chú:

1. Nước Ngụy thời chiến quốc ở Trung Quốc, sau dời đô về Đại Lương, đổi tên thành Lương.

Chương 39

Bị đôi mắt đen nhánh mà thâm trầm nhìn chăm chú như vậy, An Hòa đã cho rằng, mình sẽ giống như lời anh nói lập tức bỏ nhào tới vậy.

Nhưng mà thời gian từng giây từng phút trôi qua, giống như tâm ý tương thông, An Hòa và Hứa Úy chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn nhau không ai nói gì, cũng không ai bước lên trước một bước.

“Khụ...” Bàu không khí trước mặt thực là quá mức quý dị, kẻ đứng ngoài cuộc như Lâm Tu buộc phải đánh vỡ bức màn yên tĩnh này: “Cái đó... Chính chủ đã đưa tới, kẻ thừa như tôi đây cũng tranh thủ rút lui thôi!” Nói xong cũng không để ý An Hòa có nhìn mình hay không, Lâm Tu cũng rất thức thời mà biến mất trước mặt hai người.

Hơn nữa trước khi đi, anh còn vô cùng ‘tế nhị’ mà thay hai người bọn họ khép cửa phòng lại.

Trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại hai người Hứa Úy và An Hòa.

“Anh... Sao anh lại đến đây?” Bàu không khí yên tĩnh đè nén khiến người ta không thở nổi, An Hòa đành mở miệng trước phá vỡ cục diện lúng túng trước mặt.

“Nghe thế nào cũng thấy không tình nguyện vậy hả?” Hứa Úy híp mắt trêu ghẹo nói: “Anh không thể tới đây sao?”

“Không phải...” Giọng nói của An Hòa chột nhỏ dần: “Trước đó gọi điện thoại cũng không thấy anh nhắc tới chuyện đến đây mà... Thế này cũng quá đường đột rồi.”

“Đại đội trưởng phái anh đi làm nhiệm vụ. Sau khi hoàn thành xong, ông ấy cho anh nghỉ phép một ngày. Nói trước giờ cơm chiều ngày mai phải trở lại.” Tầm mắt Hứa Úy khóa chặt chẽ bóng hình An Hòa, đồng thời chân cũng bước dần về phía cô. “Anh đang lo không biết phải đi đâu, may mắn lại gặp được xe của Lâm Tử, không đúng, là anh tinh thần vừa động, tâm huyết dâng trào, khí huyết xộc lên đầu, bị ma quỷ ám ảnh liền leo lên xe cậu ta đến tổng y viện tìm người.”

“Hả, anh cũng biết dùng không ít thành ngữ nhỉ!” An Hòa liếc xéo Hứa Úy một cái nói.

“Hề gom đủ bốn chữ với anh đều xem là thành ngữ.” Hứa Úy trả lời đương nhiên. “Vừa mới nói có vài câu đã vỡ vét hết gia sản của anh rồi”.

“Anh đến tìm em làm chi a?” An Hòa nháy mắt mấy cái.

“Không làm gì cả.” Hứa Úy nhàn nhạt trả lời.

“Cắt.” An Hòa trợn trắng mắt: “Không làm gì cả còn tới tìm người ta! Vậy giờ anh nên làm gì thì làm đi!”

“Đây là em nói đấy... Mở miệng cái là ‘làm chi’, lại còn không ngại quanh co lòng vòng...” Hứa Úy nhíu mày giương mắt nhìn An Hòa nói: “Thế nào, ý em là đang muốn ra hiệu cho anh làm gì đó với em hả?”

Không đợi An Hòa trả lời, Hứa Úy đã từng bước sát lại gần.

Ngay sau đó, hơi thở nam tính mà tươi mát của người nọ đã nhẹ nhàng bủa vây lấy khiến An Hòa trở mặt.

“‘Thủ trưởng’ đã ra lệnh, điều anh có thể làm, ngoài phục tùng ra chính là chấp hành.”

Lời sau cùng nói xong, làn môi mỏng của Hứa Úy cũng phủ xuống ôm trọn lấy cánh môi An Hòa.

An Hòa “A” lên một tiếng, trợn to hai mắt chống lại trông mắt thâm sâu của anh.

Trần trọc dây dưa, chỉ trong vài giây, hơi thở của An Hòa liền rối loạn.

Hai đôi môi cọ sát, sự ôn nhu của anh khiến cho sự ngưng ngừng của cô không có chỗ che giấu, rõ ràng là người vừa kiêu ngạo lại bá đạo nhưng lúc hôn môi lại hết sức dịu dàng, hàng lông mi lẫn thân mình An Hòa cùng nhau run rẩy, cánh tay thon dài mềm mại theo bản năng bám lên đầu vai Hứa Úy, cuối cùng câu chặt lấy cổ anh.

Giống như được người trong lòng cổ vũ, Hứa Úy không chần chừ chút nào càng hôn sâu hơn.

Không khí trong phổi giống như bị rút hết, thần trí An Hòa dần trở nên mơ hồ, ánh mắt vẫn luôn trong treo giờ phút này đã trở nên mê ly.

Mà hai cánh tay đang gắt gao ôm lấy cô kia vẫn cứng rắn như sắt, không có chút dấu hiệu buông lỏng nào.

Mà nụ hôn này là tích góp từ vô số những nhớ nhung cùng tưởng niệm, cũng là nụ hôn gom góp từ vô số những tưởng tượng xa xôi.

Cho đến khi thân thể An Hòa hoàn toàn mất đi sức lực, cho đến khi cả hai vì nụ hôn này mà đoạt mất hô hấp của nhau, Hứa Úy mới buông tay để cho An Hòa mềm nhũn tựa vào ngực mình.

“Nhớ anh không?” Ngón tay thon dài của Hứa Úy luồn vào mái tóc cô, thanh âm êm tai mà tràn đầy sủng nịnh vang lên.

“Không nhớ.” Phần tử ác ma trong lòng An Hòa lại muốn quấy phá, cô chỉ mím môi, theo bản năng nói trái lòng.

“Ừ.” Hứa Úy khe khẽ mà ừ một tiếng, lần nữa dang tay ôm cô vào lòng.

“Này.” Người nào đó đang dựa vào lòng Hứa Úy, không chịu an phận ngẩng đầu nói: “Anh có nghe hiểu em nói cái gì không? Em nói em không, nhớ!”

“Anh nhớ em là đủ rồi.” Môi mỏng khẽ mở, cùng lúc nói xong câu đó, Hứa Úy dịu dàng mà in xuống đỉnh đầu An Hòa một nụ hôn.

Khuôn mặt tức thì đỏ bừng như nhỏ máu, mỗ Hòa nào đó bị một câu nói của Hứa Úy khiến cho an phận lại.

Nhưng chỉ một giây sau, anh lại ném ra một quả bom khiến cho An Hòa lập tức ‘bật’ khỏi vòng tay ấm áp kia.

“Tiểu Hòa, đêm nay em thu nạp anh đi.”

An Hòa nhìn Hứa Úy tham quan nhà mình mà cứ như đang tham quan vườn bách thú, cảm thấy đau đầu.

“Nói lý do... Vì sao muốn em thu nhận anh?! Thật là...”

“Em là nàng dâu của anh, em nói xem vì sao?!” Hứa Úy cũng không coi mình là người ngoài, đặt mông ngồi xuống ghế sofa trong phòng của An Hòa, còn thuận tiện đem cả ‘chủ nhà’ ôm vào trong ngực mình: “Chồng em khó có khi được nghỉ một ngày, em liền nhẫn tâm để anh lang thang bên ngoài, ăn ngủ đầu đường sao?”

“Anh có thể ở nhà nghỉ mà...” An Hòa liếc trắng mắt anh một cái nói: “Trùng hợp, hôm nay Tiểu Lưu đổi ca với em, hay là anh chịu khó ở lại bệnh viện thay em đi!”

“Cho nên mới nói, trời cũng giúp anh mà.” Hứa Úy lưu manh ‘mở’ một cái lên mặt An Hòa, nói: “Ngày lành cảnh đẹp trước hoa dưới trăng, giam nàng dâu ở trong nhà... A, đúng là chuyện tốt a...”

“Không biết xấu hổ...” An Hòa cúi đầu máng một câu: “Ai là nàng dâu của anh?! Còn nữa đây là nhà của em!”

“Của em cũng là của anh, có gì khác nhau chứ!” Hứa Úy vênh vác tự đắc nói.

Cùng lưu manh phân rõ phải trái e là đời này khỏi cần nghĩ đến thông suốt.

Vì thế An Hòa rất thông minh mà im lặng.

Hai người vẫn duy trì tư thế ngồi như vậy một lát, lúc lâu sau, Hứa Úy mới chậm rãi mở miệng:

“Tiểu Hòa... Có gì ăn không?”

An Hòa giật nảy mình, lập tức từ trên người anh nhảy xuống.

“Anh còn chưa ăn cơm?”

“Ừ.” Hứa Úy nhẹ nhàng khịt mũi: “Sáng sớm đã chạy đến đây, ngoài làm việc ra thời gian còn lại đều dành thời gian đi đường, nên chưa kịp ăn.”

“Cả ngày chưa ăn cơm, sao anh không nói sớm!!!” Hai tay An Hòa chống nạnh, rất có khí thế của ‘bà quân gia’. “Anh đi tắm rửa trước đi, xong thì ra ăn cơm.”

“Vẫn là nàng dâu tốt nhất...” Người nào đó da mặt dày từ phía sau vòng chắc lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô: “Anh muốn ăn mì sốt tương làm tay.”

“Còn yêu cầu lắm nhi...” An Hòa lắc mình một cái thoát khỏi ‘ma trảo’ của Hứa Úy, lập tức đẩy người nọ đến cửa phòng tắm: “Biết rồi, biết rồi, nhanh đi tắm đi! Cách xa hai dặm cũng ngửi thấy mùi xăng trên người anh! Chưa tắm rửa sạch sẽ cấm được quay lại phòng này!”

“Cho dù vậy cũng là bởi vì gặp em nên mới phát ra tia lửa như thế!” Khóe miệng Hứa Úy nhếch lên, nụ cười xấu xa khiến cho An Hòa không mở được mắt. “Nói xem... Có muốn cùng anh vào ‘tắm uyên ương’ một cái không?”

Tắm em gái anh! An Hòa nhin không được văng ra câu chửi tục trong lòng.

“Hứa Úy, anh còn nói nhảm thêm một câu nữa, khỏi cần nói mì cán sốt tương... Ngay cả mì gói cũng không có mà ăn đâu!”

Đợi đến khi Hứa Úy trần trụi thân trên từ phòng tắm đi ra, trên người vẫn còn vương vài giọt nước thì phòng bếp bên kia cũng đã bay tới mùi hương quen thuộc của thức ăn.

“Trên sofa có áo phông mùa hè của nam đấy, anh mặc tạm đi.” Trong tiếng bát đĩa va chạm ‘lách cách’, giọng An Hòa vang lên không rõ ràng lắm.

“Còn chuẩn bị đầy đủ như vậy.” Hứa Úy cười khẽ một tiếng, mặc chiếc áo T-shirt lên.

Chỉ chốc lát sau, An Hòa đã bung hai phần mì sốt tương thơm ngào phức đến trước mặt Hứa Úy.

Nước sốt trong vắt, sợi mì được cán bằng tay suôn dài đẹp đẽ, thơm nức mê người...

Chỉ nhìn một cái, nước miếng liền hận không thể ào ào tuôn xuống.

“Đấy.” An Hòa chuyển đôi đũa cho người kia vẫn đang ngồi ngẩn trên sofa: “Nếu không đủ thì trong bếp vẫn còn. Ăn nhiều một chút!”

“Nàng dâu nhỏ vất vả rồi!” Hứa Úy kéo An Hòa xuống hôn trộm một cái, bung bát mì sốt tương lên vui vẻ bắt đầu ăn.

“Thế nào?” An Hòa bung bát mì lên ‘soạt’ một ngụm, có chút không yên giương mắt nhìn người bên cạnh ăn đến quên trời quên đất.

“Chính là mùi vị này...” Hứa Úy vừa ăn vừa xuýt xoa nói: “Chính là nó a...”

“Nhìn cái đức hạnh kia...” An Hòa quả trách, khóe miệng không tự giác câu thành một đường cong.

Diệt xong ba bát mì, Hứa Úy vô cùng thỏa mãn mà ngã ngửa trên ghế.

“Thật là đã a...”

Nhìn thấy bộ dạng thỏa mãn của anh, tâm tình An Hòa trong nháy mắt cũng tốt hẳn lên, vì thế cô hé miệng cười rồi bắt đầu thu dọn bát đĩa.

“Tiểu Hòa, tuy bình thường em có chút hung hãn, nhưng chung quy mà nói em vẫn còn rất ‘hiền lương thực đức’, vẫn là ‘hiền thê lương thiện’ a...” Hứa Úy ngồi bên vừa giúp cô thu dọn tàn cuộc vừa liên tục cảm thán.

“Bây giờ mới biết người ta tốt?” An Hòa bắt đầu khoe khoang, nói: “Cứ ngồi đó mà mừng thầm đi... Quá hời cho anh rồi!”

Hai người cùng vui đùa âm ỉ vừa rửa xong bát đĩa, An Hòa liền mang thường phục mà Hứa Úy thay ra vào phòng tắm.

“Quần áo em sẽ giặt sạch rồi phơi bên ngoài cho anh.” An Hòa nói với Hứa Úy: “Sáng mai em không phải giao ban. Ở nhà sẽ ủi quần áo cho anh.”

Sau khi nói xong An Hòa liền nhấc chân đi vào phòng tắm, lại bị Hứa Úy đột ngột kéo vào lòng.

“Hứa Úy?” An Hòa thử gọi.

“Làm sao bây giờ...” Hứa Úy dúi đầu vào cần cổ An Hòa: “Anh không thể chờ đợi được mà muốn lấy em về nhà rồi.”